

Αριθμός 1299/2021

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Στ´

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Ιουλίου 2020, με την εξής σύνθεση: Ι. Γράβαρης, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Στ´ Τμήματος, Ι. Σύμπλης, Ι. Σπερελάκης, Σύμβουλοι, Στ. Λαμπροπούλου, Μ. Γκάνα, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ρίπη.

Για να δικάσει την από 20 Οκτωβρίου 2014 αίτηση:

της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (Κότσικα 1Α και Πατησίων 70), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Βασίλειο Τουντόπουλο (Α.Μ. 20609), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΕΛΛΙΣ UNILEVER HELLAS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΩΝ, ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ», που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής (Χειμάρρας 8), η οποία παρέστη με τον δικηγόρο Νικόλαο Κοσμίδη (Α.Μ. 23252), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα Επιτροπή επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 3807/2014 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Μ. Γκάνα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο της αναιρεσείουσας Επιτροπής, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, και τον πληρεξούσιο της αναιρεσίβλητης εταιρείας, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη εξ αποστάσεως, με τη χρήση υπηρεσιακών τεχνολογικών μέσων, κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση ασκήθηκε κατά τον νόμο χωρίς καταβολή παραβόλου.

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της 3807/2014 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών κατά το μέρος που με αυτή ακυρώθηκε ως προς την αναιρεσίβλητη εταιρεία πρόστιμο συνολικού ύψους 6.946.588,15 ευρώ που είχε επιβληθεί σε βάρος της με την 441/Ν/2009 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού για παραβάσεις του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977, οι οποίες αφορούσαν κάθετη σύμπραξη με αντικείμενο την απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών.

3. Επειδή, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στο πλαίσιο αυτεπάγγελτης έρευνας που διενήργησε η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού (ΓΔΑ), στον κλάδο απορρυπαντικών προϊόντων οικιακής χρήσης για διερεύνηση τυχόν παραβάσεων των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977 και των άρθρων 101 και 102 της Συνθήκης Λειτουργίας Ευρωπαϊκής Ένωσης (πρώην άρθρα 81, 82 ΣυνΘΕΚ) διαπιστώθηκε ως προς την αναιρεσίβλητη εταιρεία, «η οποία ανήκει στον όμιλο UNILEVER, που αποτελεί ένα από τους μεγαλύτερους παραγωγούς τυποποιημένων προϊόντων στον κόσμο στον τομέα των τροφίμων και ειδών οικιακής και προσωπικής φροντίδας», ότι σε 9 συμβάσεις της με αλυσίδες σούπερ μάρκετ, περιλαμβανόταν ο παρακάτω όρος: «Σε περίπτωση που διακινήσετε προϊόντα της Unilever Hellas που προέρχονται από τρίτους εισαγωγείς (παράλληλο εμπόριο) τότε θα πάψει να ισχύει η παρούσα συμφωνία στο σύνολό της». Ο όρος αυτός υπήρχε σε 7 συμβάσεις του έτους 2000 με super markets: στην από 5.7.2000 με την ΑΒ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΕ, στην από 30.6.2000 με την ΚΥΨΕΛΗ ΑΕ, στην από 10.5.2000 με το ΟΡΑ, στην από 31.5.2000 με την ΜΕΤΡΟ ΑΕΒΕ, στην από 31.5.2000 με το MACRO C & C, στην από 30.6.2000 με την ΑΦΟΙ ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΙ ΑΕΒΕ, στην από 14.6.2000 με τη Δ. ΜΑΣΟΥΤΗΣ ΑΕ καθώς και στην από 21.6.2001 και στην από 24.6.2002 σύμβαση με την ΑΤΛΑΝΤΙΚ ΑΕ. Ο εν λόγω όρος

δεν περιλαμβανόταν σε καμιά από τις προσκομισθείσες συμβάσεις των επομένων ετών. Η ΓΔΑ, έπειτα από έρευνα και στα σούπερ μάρκετ, εκτιμώντας ότι ο πιο πάνω όρος «απαγόρευε σαφώς το παράλληλο εμπόριο», ότι η απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών εντάσσεται στις per se παραβάσεις των κανόνων του ανταγωνισμού, αφού είναι μια πρακτική, η οποία έχει ως αντικείμενο την παρεμπόδιση του ανταγωνισμού μέσω της κατανομής γεωγραφικών αγορών και μέσω αυτής στην εξάλειψη ή τουλάχιστον στον περιορισμό του ανταγωνισμού στις τιμές, ότι οι κάθετοι περιορισμοί ειδικά αυτού του είδους είναι ιδιαίτερα επαχθείς για τον ανταγωνισμό, καθώς και ότι η αναιρεσίβλητη διαδραμάτισε ηγετικό ρόλο στην υιοθέτηση και εφαρμογή της απαγόρευσης παράλληλων εισαγωγών αφενός προτείνοντας την υιοθέτησή της και αφετέρου ασκώντας πιέσεις στις αλυσίδες σουπερμάρκετ απειλώντας με κυρώσεις παρά το γεγονός ότι η διαπραγματευτική τους ισχύς δεν μπορεί να θεωρηθεί αμελητέα, κατέληξε ότι «παρά τη σαφή κοινοτική διάσταση της υπόθεσης, η εφαρμογή του άρθρου 81 παρ. 1 ΣυνθΕΚ είναι αδύνατη, λόγω παραγραφής, βάσει του άρθρου 25 παρ. 1 του Κανονισμού 1/2003», ότι όμως «η κοινοτική διάσταση της υπόθεσης παρά την αδυναμία εφαρμογής του άρθρου 81 παρ. 1 ΣυνθΕΚ, δύναται να ληφθεί υπόψη ως επιβαρυντική περίσταση», ότι ειδικότερα, η κοινοτική διάσταση της υπόθεσης θα πρέπει είτε να προσμετρηθεί ως επιβαρυντική περίσταση, είτε εναλλακτικά να ληφθεί υπόψη κατά την αξιολόγηση της σοβαρότητας της παράβασης, ότι «σε κάθε περίπτωση, η κοινοτική διάσταση της υπόθεσης, παρά την αδυναμία εφαρμογής του άρθρου 81 ΣυνθΕΚ, δεν δύναται να αγνοηθεί ως προς την ουσία της παράβασης» και ότι «θέμα παραγραφής για την εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 δεν τίθεται». Κατόπιν αυτού, η αναιρεσείουσα Επιτροπή Ανταγωνισμού, μετά και την ακροαματική ενώπιόν της διαδικασία, εξέδωσε την επίδικη 441/V/2009 απόφαση, με την οποία αφενός μεν δεν αποδέχθηκε την εισήγηση της ΓΔΑ σχετικά με την παραγραφή της κοινοτικής παράβασης, δεχόμενη ότι έγγραφο της ΓΔΑ του 2005 είχε διακόψει την πενταετή παραγραφή του άρθρου 25 παρ. 1 του Κανονισμού 1/2003, αφετέρου δε, εκτίμησε ότι η συμφωνία για απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών που ελήφθη από τα εμπλεκόμενα μέρη μέσω των ως άνω συμβατικών όρων αποτελεί ιδιαίτερα σοβαρή παράβαση των κανόνων ανταγωνισμού. Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης, τον ηγετικό ρόλο της αναιρεσίβλητης στις διαπιστωθείσες συμπράξεις, το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε ανάμεσα στη διάπραξη της παράβασης και τη διαπίστωσή της, καθώς και το γεγονός ότι η αναιρεσίβλητη εγκατέλειψε μόνη της την επίμαχη ρήτρα, έκρινε ότι το ύψος του προστίμου έπρεπε να υπολογισθεί στο 2% του κύκλου εργασιών της στη σχετική αγορά των απορρυπαντικών το χρονικό διάστημα της παράβασης· υποχρέωσε δε την αναιρεσίβλητη να παραλείψει τη διαπιστωθείσα παράβαση στο μέλλον, με την απειλή σε αντίθετη περίπτωση για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης χρηματικής ποινής 10.000 ευρώ, και επέβαλε σε βάρος της συνολικό πρόστιμο 6.946.588,15 ευρώ, ήτοι 2.198.746,05 ευρώ για το 2000, 2.317.407,75 ευρώ για το 2001 και 2.430.434,35 ευρώ για το 2002, «για τη συμμετοχή της σε κάθετες συμπράξεις που εμπεριέχουν τον όρο απαγόρευσης παράλληλων εισαγωγών με τις αλυσίδες σουπερ μάρκετ». Κατά της απόφασης αυτής, η αναιρεσίβλητη εταιρεία άσκησε την από 26.6.2009 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το οποίο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έκρινε μεν ότι αυτή υπέπεσε στην παράβαση που της αποδόθηκε και ότι, συνεπώς, «νομίμως και ορθώς επιβλήθηκαν σε βάρος της διοικητικές κυρώσεις», ωστόσο ως εύλογη και ανάλογη κύρωση προς την παράβαση έκρινε αυτή της παράλειψής της στο μέλλον, με ταυτόχρονη απειλή χρηματικής ποινής 10.000 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης, σε περίπτωση επανάληψής της. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, το δικάσαν εφετείο δέχθηκε εν μέρει την προσφυγή και ακύρωσε την 441/V/2009 απόφαση της Επιτροπής Ανταγωνισμού κατά το μέρος αυτής με το οποίο επιβλήθηκε σε βάρος της αναιρεσίβλητης πρόστιμο.

4. Επειδή, κατά τις διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 53 του πδ 18/1989 (Α' 8), όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από την παράγραφο 1 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010 (Α' 213), για το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης πρέπει, σωρευτικά, αφ' ενός μεν το αντικείμενο της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αν είναι χρηματικό, να υπερβαίνει τις 40.000 ευρώ, αφ' ετέρου δε να προβάλλεται κατά τρόπο ειδικό ότι με κάθε ένα από τους προβαλλόμενους λόγους αναίρεσης τίθεται νομικό ζήτημα για το οποίο είτε δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, είτε υπάρχει αντίθεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανώτατου δικαστηρίου, ως τέτοιου νοουμένου και του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) [ΣτΕ 2568/2018 7μ., 160/2020, 2280-1/2019, 1016/2017], ή ανέκκλητης απόφασης διοικητικού δικαστηρίου. Τέτοια, εξ άλλου, αντίθεση μπορεί και να συνάγεται εμμέσως από την ελάχιστονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης (ΣτΕ 777/2020 7μ., 1692, 1973-7/2020 κ.ά.). Τέλος, σε περίπτωση που την αίτηση αναίρεσης ασκεί το Δημόσιο ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου το οποίο είχε επιβάλει ορισμένο πρόστιμο που ακυρώθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ως ποσό της διαφοράς νοείται το ποσό του ακυρωθέντος προστίμου (βλ. ΣτΕ 821/2018, 1876/2016).

5. Επειδή, εν προκειμένω, το ποσό της διαφοράς, που αντιστοιχεί στο ύψος του προστίμου το οποίο ακυρώθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη, ανέρχεται, κατά τα προεκτεθέντα (σκέψεις 2, 3) σε 6.946.588,15 ευρώ και είναι, ως εκ τούτου, άνω του προβλεπόμενου ορίου. Είναι, συνεπώς, απορριπτέα τα περι του αντιθέτου προβαλλόμενα από την αναιρεσίβλητη.

6. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται, μεταξύ άλλων, ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία των διατάξεων των άρθρων 9 του ν. 703/1977 και 101 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης [ΣΛΕΕ] (πρώην άρθρο 81 ΣυνθΕΚ), δεν αναφέρεται σε ειδικές και εξαιρετικές περιστάσεις που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν τη μη επιβολή χρηματικού προστίμου για τις διαπραχθείσες, (και) κατά την αναιρεσιβαλλόμενη, επίδικες παραβάσεις. Ως προς το παραδεκτό του λόγου αυτού, κατά τις ως άνω διατάξεις του ν. 3900/2010, προβάλλεται ότι, κατά τούτο, η απόφαση αυτή έρχεται σε αντίθεση προς τη νομολογία του Δικαστηρίου της ΕΕ και συγκεκριμένα προς την απόφαση της 18.6.2013 στην υπόθεση Bundeswett-bewerbsbehörde κλπ. κατά Schenker & Co. AG κλπ. (C-681/11).

7. Επειδή, στο άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού» (Α' 278), ο οποίος ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζεται ότι: «1. Απαγορεύονται πάσαι αι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, πάσαι αι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και οιασδήποτε μορφής ενηρμονισμένη πρακτική επιχειρήσεων, αι οποίαι έχουν ως αντικείμενον ή αποτέλεσμα την παρακώλυσιν, τον περιορισμόν ή την νόθευσιν του ανταγωνισμού ιδία δε αι συνιστάμεναι εις: α) [...] γ) την κατανομήν αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, δ) [...]». Στο δε άρθρο 9 του ίδιου νόμου, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ορίζεται ότι: «1. Η Επιτροπή Ανταγωνισμού αν, μετά από σχετική έρευνα που διεξάγεται είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν καταγγελίας ή αίτησης του Υπουργού Ανάπτυξης, διαπιστώσει παράβαση της παρ. 1 του άρθρου 1 και των άρθρων 2, 2α και 5 ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, μπορεί με απόφασή της: α) να υποχρεώσει τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις ή τις ενώσεις επιχειρήσεων να παύσουν την παράβαση και να παραλείπουν αυτή στο μέλλον, β) να αποδέχεται, εκ μέρους των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, την ανάληψη δεσμεύσεων, με τις οποίες θα παύει η παράβαση, και να καθιστά τις δεσμεύσεις αυτές υποχρεωτικές για τις επιχειρήσεις, γ) να επιβάλλει μέτρα συμπεριφοράς ή διαρθρωτικού χαρακτήρα, τα οποία πρέπει να είναι αναγκαία και πρόσφορα για την παύση της παράβασης και ανάλογα με το είδος και τη βαρύτητα αυτής. [...] δ) να απευθύνει συστάσεις σε περίπτωση παράβασης των άρθρων 1, 2 και 2α, όπως προστίθενται με τον παρόντα νόμο 703/1977 και να απειλήσει πρόστιμο ή χρηματική ποινή ή και τα δύο, σε περίπτωση συνέχισης ή επανάληψης της παράβασης, ε) να θεωρήσει ότι κατέπεσε το πρόστιμο ή η χρηματική ποινή ή και τα δύο, όταν με απόφασή της βεβαιώνεται η συνέχιση ή επανάληψη της παράβασης, στ) να επιβάλλει πρόστιμο στις επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων που υπέπεσαν στην παράβαση.». Εξάλλου, στο άρθρο 101 παρ. 1 της Συνθήκης Λειτουργίας Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ) (πρώην άρθρο 81 ΣυνθΕΚ), ορίζονται τα εξής: «1. Είναι ασυμβίβαστες με την εσωτερική αγορά και απαγορεύονται όλες οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε εναρμονισμένη πρακτική, που δύναται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς, και ιδίως εκείνες οι οποίες συνίστανται: α) [...] γ) στην κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, δ) [...]».

8. Επειδή, στην απόφαση του ΔΕΕ της 18.6.2013 στην υπόθεση Bundeswett-bewerbsbehörde κλπ. κατά Schenker & Co. AG κλπ. (C-681/11), σκ. 46, αποτυπώθηκε η γενική αρχή σύμφωνα με την οποία, προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματική εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ προς το γενικό συμφέρον, οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού μόνο κατ' εξαίρεση μπορούν να μην επιβάλλουν πρόστιμο σε επιχείρηση που έχει παραβεί εκ προθέσεως ή εξ αμελείας την εν λόγω διάταξη (βλ., μεταξύ άλλων και απόφ. ΔΕΕ Mamoli C-619/13 Ρ σκ. 52).

9. Επειδή, εν προκειμένω, το δικάσαν εφετείο, εκτιμώντας το πραγματικό που προαναφέρθηκε και απορρίπτοντας σχετικούς λόγους της προσφυγής, έκρινε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι η αναιρεσίβλητη εταιρεία «μεθόδευσε την απαγόρευση παράλληλων εισαγωγών προϊόντων της, και ειδικά των απορρυπαντικών/καθαριστικών οικιακής χρήσης, επιβάλλοντας την επίμαχη ρήτρα στις συμβάσεις συνεργασίας με τα προαναφερθέντα σούπερ μάρκετ, μέσω της άσκησης απειλών για διακοπή της συνεργασίας σε περίπτωση που αυτά προέβαιναν σε προμήθεια των ανωτέρω από τρίτους εισαγωγείς», ότι «Η συμφωνία αυτή αποτελεί επιχειρηματική συμπεριφορά που σκοπεύει στον περιορισμό του ελεύθερου ανταγωνισμού. Και τούτο διότι από τη φύση της μειώνει τις ανταγωνιστικές πιέσεις και παρακωλύει την ελεύθερη εμπορική δράση, με άμεσο ή έμμεσο επακόλουθο την ενιαία και σε ορισμένο και επιθυμητό ύψος διαμόρφωση των τιμών

διάθεσης των απορρυπαντικών/καθαριστικών οικιακής χρήσης, προς ίδιον όφελος», ότι «Η πρακτική αυτή αντιβαίνει στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 καθώς και στη διάταξη του άρθρου 81 της ΣυνθΕΚ αφού εξ ορισμού έχει ως συνέπεια την παγίωση της στεγανοποίησης της εθνικής αγοράς και άρα την παρακώλυση της οικονομικής αλληλοδιείσδυσης που επιδιώκεται με τη Συνθήκη» και ότι «Επομένως, η προσφεύγουσα εταιρεία υπέπεσε στην παράβαση που της αποδόθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση, ...». Κατέληξε δε, κατόπιν αυτών, το εφετείο ως εξής: «μετά τα όσα έγιναν δεκτά στις προηγούμενες σκέψεις, νομίμως και ορθώς επιβλήθηκαν σε βάρος της προσφεύγουσας διοικητικές κυρώσεις. Περαιτέρω, καθόσον αφορά το είδος της κύρωσης, το Δικαστήριο, συνεκτιμώντας: α) τη φύση, το είδος και τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσης παράβασης, β) την περιορισμένη χρονική διάρκεια της παράβασης (7 περιπτώσεις το 2000 και 1 το 2001 και 2002), το γεγονός ότι ο επίμαχος όρος δεν περιλήφθηκε στο σύνολο (46) των συμβάσεων που καταρτίσθηκαν κατά τα ανωτέρω έτη, καθώς και ότι δεν προέκυψε να επήλθε το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, γ) το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε από τη διάπραξη της μέχρι τη διαπίστωση, δ) το γεγονός ότι η προσφεύγουσα εγκατέλειψε μόνη της την επίμαχη ρήτρα ήδη από το 2001 και ε) το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν έχει υποπέσει στο παρελθόν σε ανάλογη παράβαση, κρίνει ότι εύλογη εν προκειμένω και ανάλογη κύρωση προς την παράβαση είναι αυτή της παράλειψης αυτής στο μέλλον. Σε περίπτωση όμως επανάληψής της, πρέπει να απειληθεί με χρηματική ποινή 10.000 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης». Και, με τις σκέψεις αυτές ακύρωσε, κατά τα προεκτεθέντα, την απόφαση της Επιτροπής, κατά το μέρος της επιβολής του προστίμου.

10. Επειδή, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω το δικασμόν δικαστήριο δεν απέβλεψε, όπως όφειλε, κατά τα εκτεθέντα στη σκέψη 8, στην ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων επί τη συνδρομή των οποίων και μόνο θα μπορούσε να μην επιβληθεί πρόστιμο για παράβαση όπως η επίδικη (ούτε στη μείζονα πρόταση του δικαστηρίου ούτε στην υπαγωγή γίνεται -ή συνάγεται- αναφορά και χρήση του εν λόγω νομίμου κριτηρίου). Ως εκ τούτου, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, μη νομίμως αιτιολογημένη, έρχεται πράγματι σε αντίθεση με τη νομολογία του ΔΕΕ της οποίας γίνεται επίκληση, και, συνεπώς, ο προβαλλόμενος ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι, από την άποψη του ν. 3900/2010 (βλ. ανωτ. σκέψη 4) παραδεκτός· δεδομένου δε ότι η κρινόμενη αίτηση ασκείται και κατά τα λοιπά παραδεκτός, για τον λόγο αυτό αναιρέσεως, βασίμως προβαλλόμενο, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση, να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που ακυρώθηκε με αυτήν το επίδικο πρόστιμο και η υπόθεση, που χρειάζεται διευκρίνιση ως προς το πραγματικό, να παραπεμφθεί, κατά το αναιρούμενο μέρος, στο ίδιο δικαστήριο για νέα κρίση· παρέλκει δε, κατόπιν αυτού, η έρευνα των λοιπών λόγων αναιρέσεως.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Δέχεται την αίτηση.

Αναιρεί εν μέρει την 3807/2014 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, στο οποίο και παραπέμπει την υπόθεση κατά το αιτιολογικό.

Επιβάλλει στην αναιρεσίβλητη εταιρεία την δικαστική δαπάνη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που ανέρχεται σε εννιακόσια είκοσι (920) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στις 11 Μαρτίου 2021

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος Η Γραμματέας

Ι. Β. Γράβαρης Α. Ρίπη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2021.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Ε. Νίκα Π. Μπιρμπίλη

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Εντέλλεται προς κάθε δικαστικό επιμελητή να εκτελέσει όταν του το ζητήσουν την παραπάνω απόφαση, τους Εισαγγελείς να ενεργήσουν κατά την αρμοδιότητά τους και τους Διοικητές και

τα άλλα όργανα της Δημόσιας Δύναμης να βοηθήσουν όταν τους ζητηθεί.

Η εντολή πιστοποιείται με την σύνταξη και την υπογραφή του παρόντος.

Αθήνα, ...

Ο Πρόεδρος του Στ' Τμήματος Η Γραμματέας

Ι. Β. Γράβαρης

Α. Ρίπη